Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 15. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 24-го СІЧНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JANUARY 24, 1986 No. 15. VOL. XCIII.

Відбувся з'їзд Євангельсько-Баптистських Церков Австралії

Мельборн, Австралія (Д. М.). — В днях від 29-го грудня 1985 року до 1-го січня 1986 року тут відбувся 25-ий ювілейний З'їзд Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков Австралії, яке було зорганізоване при кінці 1960 року в Сіднею. З'їзд відбувся в українській євангельсько-баптистській церкві, Кобург, Мельборн, проповідником якої є Іван Подоляк.

Ініціяторами австралійського українського об'єднання були пастор української баптистської церкви в Перті Григорій Лутан і пастор української баптистської церкви в Сіднею Леонід Семенець. Представники різних українських баптистських церков в Австралії на цьому першому з'їзді прийняли рішення організуватись в об'єднання Австралії, а тоді приєднатись до Всеукраїнського Баптистського Братства у вільному світі. На голову вищезгаданого об'єднання було вибрано пастора Г. Лутана.

Ювілейний з'їзд відбувся під моттом „Аж доти допоміг нам Господь!" Так заявив колись Самуїл, висловлюючи своє велике вдоволення з дарованої перемоги над ворогами. В цьому урочистому з'їзді взяли чинний уділ представники церков з різних місць Австралії, а головним чином з більших осередків поселення з таких міст, як Сідней, Брізбейн, Перт і Мельборн. З'їзд відбувся під проводом голови Об'єднання пастора Л. Семенця. Були передані й зачитані привіти від різних церков та об'єднань з Австралії й Америки. Програма була різноманітна й багата. У ній брали участь свої і гості, а головним промовцем був спеціяльно запрошений пастор Д. Марійчук, секретар ОУЄБЦерков в Америці, а також заступник секретаря Всеукраїнського Баптистського Братства у вільному світі.

Хоч цей з'їзд не був діловий, бо такий припадає на наступний рік, проте на цьому з'їзді відбулася вийнятково ділова частина, на якій було вибрано нового секретаря об'єднання, пастора Г. Лутана, який зайняв місце покійного Івана Скороботого. Рівнож, на цьому з'їзді було вирішено провадити тісну співпрацю зі спорідненими об'єднанями Канади, Америки й Південної Америки, а головним чином було вирішено посилити співпрацю із Всеукраїнським Баптистським Братством, яке координує працю всіх об'єднань у вільному світі. Це Братство об'єднує різні установи, як видавництво „Дорога Правди", „Голос Євангелії в Україну" тощо.

Братство займається також несенням матеріяльної допомоги переслідуваним за віру в'язням та родинам в'язнів, тих, які є на засланні в Сибірі та інших тяжких каторжних роботах. Відомо, що в СССР переслідують не лише провідників, але й тих, які тільки беруть участь в духовній праці, або відкрито визнають свою віру в Ісуса Христа.

Помер І. Василюка, довголітній секретар 284-го Відділу УНС

Джерзі Сіті, Н. Дж. — До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіла спізнена вісткa, що в середу, 25-го грудня 1985 року, помер на 76-му році життя Іван Василюка, довголітній секретар 284-го Відділу Українського Народного Союзу, Товариства „Запорозька Січ", у місті Іст Сейнт Луїс, Ілл.

Іван Василюка народився в 1910 році в Деслодж, Місурі, і вже молодим юнаком вступив у члени УНСоюзу. Також з молодих літ брав він активну участь в українському громадському та союзовому житті. Впродовж довгих років був він секретарем 284-го Відділу та кількакратно делегатом на Конвенціях УНСоюзу.

Похорон Покійного відбувся 30-го грудня 1985 року. Взяли в ньому участь численні члени родини, приятелі, союзовці та члени місцевої української громади. Покійний осиротив дружину Марію, замужніх дочок Патрицію, Мерілін та Каролину, 12 внуків і трьох правнуків.

Громада в Ню Йорку відзначить День Української Державности

Ню Йорк. — Заходами Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій метрополітального Ню Йорку тут в неділю, 26-го січня ц.р., о год. 2:45 по полудні відбудеться святочна академія для відзначення 68-их роковин держав ної самостійности і 67-их роковин соборности України, в залі школи Ашер Ліві, при Першій авеню, між 11 і 12-ою вулицями.

У програмі візьмуть участь: Корнель Василик — святочне слово, хор „Думка" під диригентурою Семена Комірного і акомпаньяментом Тетяни Поташко, Маруся Данчук-Решітник — рецитація, Андрій Добрянський, бас-баритон Мет рополітальної опери — сольоспів.

Цього ж дня в багатьох українських церквах будуть правитись Богослужби в наміренні українського народу; в церкві св. Юра при 7-ій вулиці — о год. 12-ій дня. У Богослужбах братимуть організовано участь представники українських організацій, товариств і об'єднань. Квитки вступу по 5 і 6 долярів можна набувати в крамницях „Арка" і „Сурма" та при касі вступу.

Відбудеться нюйоркський деб'ют Й. Коломиєць

Ню Йорк. — В неділю, 2-го лютого ц.р., о год. 3-ій по полудні тут в Українському Інституті Америки виступить перший раз зі самостійним концертом солістка Канадської оперної компанії сопрано Йоганна Коломиєць.

Й. Коломиєць

Деб'ют співачки в Ню Йорку, що вийшла переможцем престижевого конкурсу Метрополітальної опери в 1985 році, відбудеться в серії „Концертів клясичної музики" під керівництвом композитора Ігоря Соневицького.

В програмі концерту — пісні та арії Х.Ф. Баха, Й. Брамса, А. Дворжака, Ф. Легара, М. Лисенка, Обрадорса, К. Стеценка й Г. Форе. При фортепіяні — піяніст Тома Гриньків.

Екзарх України вітає вірних з нагоди... „зміни сезону"

Київ. — Підсовєтські газети, які появляються на українській мові з „благословення" комуністичного режиму, помістили на своїх сторінках привітання патріяршого екзарха київського і галицького митрополита Філярета у якому він, не згадуючи, очевидно, про Різдво Христове, різдв'яний сезон, народження Ісуса Христа і пов'язані з цим святкування у цілому християнському світі, вітає вірних з нагоди... „зміни сезону" і обіцяє молитися за усі „добра", яких зазнала „наша батьківщина і кожний з вас окремо в 1985 році".

„Минулий рік, був для нас роком ювілейним, — говорить Філярет, звернення якого особливо широко використала кагебівська газета „Вісті з України", — ми відзначили 40-річчя з дня закінчення Другої світової війни і великої перемоги над гітлерівською Німеччиною. Через цілу історію нашої батьківщини Російська Православна Церква, завжди була з народом. Тому вона (Церква) і в 1985 році брала активну участь у зміцненні миру".

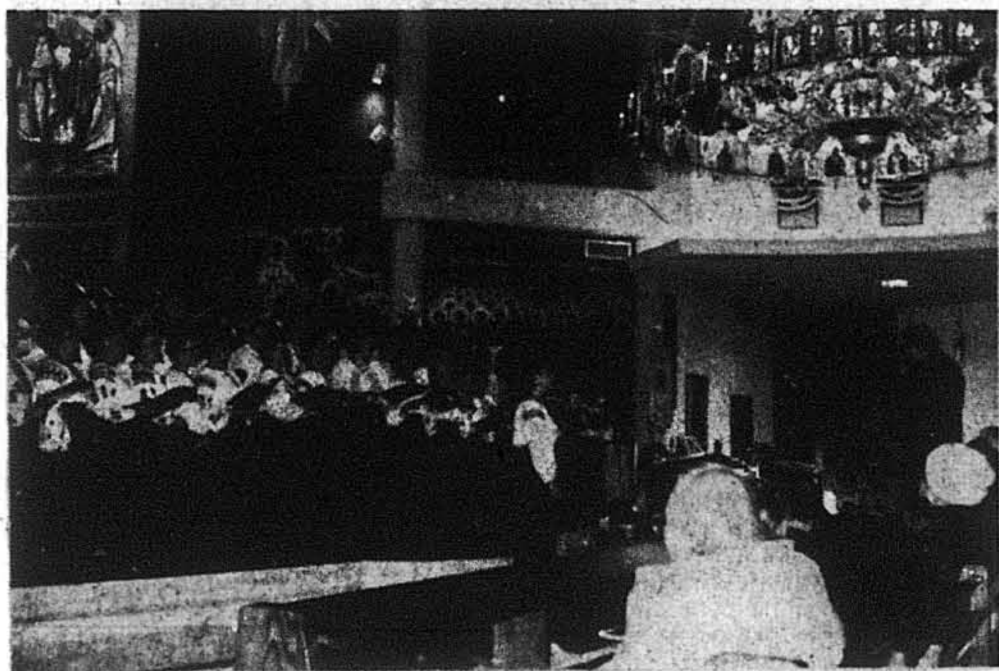
Діючи в дусі женевських розмов на вершинах між президентом Рональдом Регеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим, патріярший екзарх Київський і Галицький пригадує вірним про недавно відбутий у Празі всехристиянський конгрес з участю представників 90-ох країн, які гостро засудили накопичування нуклеарної зброї „західними капіталістичними країнами і мілітаризацію космосу" і у великій мірі спричинилися до припинення загрози нуклеарного голокосту. Філярет пригадує також про спільні молитви російських і американських християн в Женеві за успішність розмов між двома лідерами наддпотуг, З'єднаними Стейтами Америки і Совєтського Союзу, які, як він каже, увінчалися успіхом, але „треба ще молитися за повне зрозуміння загрози для миру американцями, які взялися за розбудову космічної зброї".

Філярет вже вдруге натякає про підготову РП Церкви до відзначення „уведення християнства на Русі". Крім того, — каже Філярет, — Львів відзначатиме в 1986 році 40-ву річницю „з'єднання Греко-Католицької Церкви Західної України з Православною Церквою (слово „Російською" в цьому місці не згадується) і ліквідацію Берестейської унії з 1596 року, яка принесла тільки двоподіл і ворожнечу між нашими народами Львівський собор в 1946 році поклав кінець цій сумній події в нашій історії".

У зміслі започаткованої

(Закінчення на стор. 4)

В Чикаго відбулися два різдвяні концерти

Збірний хор під диригентурою Ю. Яримовича співає в катедрі св. Миколая. Сольо виконує М. Паньків.

Чикаго. — В суботу, 21-го і в неділю, 22-го грудня 1985 року тут відбулися два концерти колядок і щедрівок, що їх зорганізували в суботу парафія св. Йосифа, а в неділю — катедральний хор „Славута" і концерт відбувся в катедрі св. Миколая.

Виступав збірний хор ім. Митрополита Андрея Шептицького, під диригентурою Юрія Яримовича і Юліяна Позняка. Збірний хор був зорганізований в 1974 році для відзначення 30-ої річниці відходу до вічности Слуги Божого Андрея і в склад його входять церковні хорові одиниці парафій св. Миколая, св. Йосифа, Різдва Божої Матері і Непорочного Зачаття з Палатайну.

Програма концерту складалася з колядок і щедрівок (разом понад 20) в обробці таких композиторів, як Ведель, Кошиць, Стеценко, Леонтович, Людкевич, Купчинський, Гнатишин, Сімко і Федорів.

Солістами були Осип Шарун („Не плач Рахиле") і Мирон Наваринський („На Святий вечір...") та Меланія Паньків („Тиха ніч, свята ніч"). Вона теж вела програму в церкві св. Йосифа, пояснюючи колядки і щедрівки в англійській мові. Церква була вщерть переповнена парафіянами, гостя ми і сусідами не-українцями. Їх усіх привітав о. парох Михайло Кузьма.

В катедрі св. Миколая програму провадив Олег Весоловський, перепліталючи спів читанням сценарій св. Луки й св. Матея, з опи-

(Закінчення на стор. 4)

Підписано угоду про будівництво тунелю під Ля Маншем

Лілль, Франція. — Президент Франції Франсуа Міттеран і прем'єр-міністер Англії Марґарет Тачер підписали у понеділок, 20-го січня, угоду про будівництво під Ля Маншем залізничного тунелю, який з'єднає англійське місто Довер з французьким містом Кале які віддалені від себе на 31 милю.

Кошти будівництва оцінюються на 3,9 більйона дол. Цю суму видіють приватні компанії і банки. На будівництві тунелю буде працювати біля 40,000 робітників. Залізничне сполучення між Англією і континентом відкриється у 1993 році.

Угоду уважають перемогою президента Ф. Міттерана. Поперше, йому вдалося здійснити свій плян будівництва залізничного тунелю, а не тунелю, яким проходила б автострада і залізнична колія, на чому настоювала англійська сторона, вважаючи такий варіянт більш вдалим. Подруге, угода підписана в той час, коли у Франції триває перед виборна кампанія, яка може привести до поразки соціялістів у виборах до парламенту. Президент-соціяліст Ф. Міттеран має надію, що підписана ним „історична угода" підвищить шанси його однопартійців у виборах.

В АМЕРИЦІ

АДМІНІСТРАЦІЯ президента Рональда Регена розглядає справу передання функцій, що торкаються втікачів Федеральному Бюрові Інвестиґацій. Дотепер цими справами займалося Сі-Ай-Ей. Офіційна особа з Адміністрації, яка бажала бути неназваною, заявила, що пропозиція ця в процесі обговорення, і що така зміна буде корисною, бо втікачі матимуть тісніший контакт з персоналом ФБІ, ніж з Сі-Ай-Ей. Про цю справа обговорювалася вже від деякого часу, проте, вона заактивізувалася випадком з Віталієм Юрченком, старшиною КҐБ, яким займалося Сі-Ай-Ей, і який в листопаді м.р. після трьох місяців перебування тут висловив бажання повернутися до СССР. Речник Білого Дому Едвард Джереджіян підтвердив, що Адміністрація розглядає справу процедури, що торкається втікачів, проте не входив в подробиці. Речники ФБІ і Сі-Ай-Ей відмовилися від коментарів.

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ Каспар Вайнбергер незадоволений зменшенням видатків на оборону в 1986 році. „Рівень нашої безпеки знижується, — сказав К. Вайнбергер, — і це колись може відчутися". Видатки Пентагону в цьому році зменшені на 5.85 біл. дол. і це заторкнуло всі ділянки, крім платень військовим службовцям і дослідів у ділянці протиракетної космічної системи. Конгрес пообіцяв, що видатки на оборонні потреби будуть збільшені в 1987 році.

МЕЙОР НЮ ЙОРКУ Едвард Кач відкликав в дні 20-го січня ц.р. п'ятирічний контракт з фірмою, що мала постачати ручні компютори для міських урядовців, що дають кари за переступлення автових приписів. Це сталося у наслідок викриття скандалу, в якому виказалося, що міські урядовці брали хабарі від різних фірм, які допомагали в цій праці. Е. Кач покликав також колишнього федерального прокуратора Джана Мартина, мол., щоб розглянув справу корупції в бюрі кар за паркування та інших міських агенцій, що мають з тим до діла.

В СТЕЙТІ НЮ ЙОРК, за згодою губернатора Маріо Квомо, будуть пропонувати закон, яким дозволиться асекураційним фірмам, що продають життьове і медичне забезпечення, щоб вони як буде того потреба, вимагали провірки крови клієнтів з уваги на недугу АІДС. Про це просять асекураційні компанії, які доказують, що лікування хворих на АІДС виносить пересічно 140,000 долярів і такі суми ніяка асекурація не може без великої втрати покривати.

ОРГАНІЗАЦІЇ ГОМОСЕКСУАЛІСТІВ стверджують, що з уваги на загальний страх перед недугою АІДС тепер зростає дискримінація проти них, не зважаючи на те, що існують закони, які таку дискримінацію забороняють.

НА ПІДСТАВІ ДОСЛІДІВ Пентагону вживання маріхуани серед військового персоналу в ЗСА значно зменшилося в останніх п'яти роках. Від 1982 року урядовці Пентагону провіряли 22,000 мужчин і жінок, які служили у війську, і на цій підставі можна тепер ствердити, що курення маріхуани зменшилося на 2/3.

КОШТИ НАУКИ у публічних коледжах та університетах зросли в останньому році на 7 відсотків і виносять тепер пересічно 4,587 долярів. У деяких стейтах кошти зросли навіть на 11 відсотків, а в Тексасі кошти зросли аж на ф57 відсотків для мешканців того стейту.

У ПОНЕДІЛОК, 20-ГО січня ц.р., на летовище в Нюарку прилетіли три совєтські горожани, які мають американських жінок, з якими були розлучені довгі роки. Тепер їхній приїзд уможливила умова про поєднання родин, яка була зроблена перед зустріччю Рональда Регена із Міхаїлом Горбачовим.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ наклали в Раді Безпеки ОН вето на резолюцію, що вимагає виведення ізраїльських військ з Лівану. „Це односторонна резолюція. Вона служить цілям лише тих, хто не хоче допустити до прогресу на шляху встановлення миру в цьому районі", — сказала представниця ЗСА Патриша Бирн після того, як проголосувала проти резолюції. За резолюцію було подано 11 голосів. Австралія, Англія і Данія від голосування стрималися.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА Рональда Регена розглядає заходи фінансової допомоги втікачам, які займали високі пости в КҐБ або інших совєтських розвідчих організаціях. Заходи передбачають забезпечення втікачів високим гарантованим доходом, а також прискорення процедури одержання американського громадянства. Приймаючи ці заходи, Адміністрація хоче захотити можливих втікачів і створити в них відчуття впевнености їхнього матеріяльного забезпечення та політичних правах. Багато втікачів, які подали цінні дані, незадоволені ставленням до них зі сторони Сі-Ай-Ей. Деякі з них навіть не могли знайти праці.

ДО З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ Америки прибули 154 студенти і викладачі з кількох країн Центральної Америки, які протягом двох років будуть навчатися в американських коледжах і університетах. Вони одержали стипендії від Інформаційного агентства ЗСА, яке асигнувало на цю ціль 4,6 міл. дол.

ПРЕЗИДЕНТ Ф. МАРКОС МАЄ НОВІ КЛОПОТИ

Маніля, Філіппіни. — Філіппінський президент Фердінанд Е. Маркос зустрівся, напередодні президентських виборів, які, як відомо, мають відбутися вже 7-го лютого цього року, з новими клопотами, які без сумніву можуть негативно вплинути на його передвиборчу кампанію і спад його популярности серед філіппінського народу.

Кореспонденти трьох найбільших американських телевізійних станцій — Ен-Бі-Сі, Сі-Бі-Ес і Ей-Бі-Сі — виявили у військових архівах у Вашінґтоні, що під час Другої світової війни і окупації Філіппін японською армією Ф. Маркос взагалі не був лідером руху спротиву за визволення Філіппін з-під японської окупації і що він тільки зручно, при допомозі своїх противників і деяких американських чинників, використовував це воєнне „геройство" для своїх політичних цілей з метою якнайдовше тримати владу у своїх руках. Усі ці леґенди про „лідерство", „геройство", „жертвенність" і „відданість", були звичайним обманом філіппінського народу на протязі десятиріч.

Почерез цілу свою політичну кар'єру президент Ф. Маркос висував свої заслуги перед народом, підкреслював їх майже у кожній, зокрема передвиборчій кам панії, вважав себе одиноким авторитетом у поборенні теперішнього спротиву, який, на жаль, опанували зручно комуністи і скрайньо-ліві елементи, і ще недавно запевняв світ і філіппінський народ, що він на протязі двох років цілковито зліквідує комуністичне підпілля, вважаючи себе кращим під кожним оглядом кандидатом на президента і критикував недосвідченість та політичну наївність кандидата опозиції Коразон Акіно, яка, мовляв, не зможе дати собі ради з відосередними силами в країні.

Знайдені, чи радше приховувані Пентагоном на протязі 35-ох років документи про Ф. Маркоса вказують на неправдивість його тверджень, заперечують поширювану ним і його прихильниками легендарність і здібність „партизана", який нібито ефективно діяв на цілому майже терені Філіппін від 1942 до 1944 року.

Очевидно, Ф. Маркос відмовився від зустрічі з закордонними, зокрема американськими кореспондентами і від відповіді у справі знайдених, чи виявлених щойно тепер документів у Вашінґтоні. Він заперечив правдивість документації і заявив, що ворожі до його уряду і теперішньої політич ної системи у Філіппінах сили, хочуть за всяку ціну позбутись його з президентського крісла і посадити на нього кволу під кожним оглядом людину.

Лідери опозиції намагалися отримати копію вашінґтонської документації, щоб використати її проти Маркоса у передвиборчій кампанії, але Пентагон покищо відмовляється від передачі документів, щоб, мовляв, не вплинати на хід виборів у закордонний краї ні.

У СВІТІ

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ Південного Ємену, який від часу заколотів у його країні перебуває ввесь час у Москві, попросив міністра закордонних справ СССР Едуарда Шеварднадзе, щоб Совєтський Союз вплив на замирення в Ємені і не погодився на те, щоб військові частини Палестинської Визвольної Організації були вжиті для наведення порядку. В політичних колах поширилася була думка, що Кремль евентуально підтримуватиме ідею інтервенції палестинців у конфлікті між двома марксистськими групами, які намагаються закріпити за собою контролю над Південним Єменом.

СИРІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ, без жадного пояснення і оскарження, притримала в Дамаску кореспондента газети „Ню Йорк Таймс" Ілейн Скіолiно, 37-річну журналістку, яка перебувала в Сирії із спеціяльною місією. Після кількох годин арешту і допитів кореспондентку звільнили з поясненням, що поліція взяла її за іншу особу і арешт „був непорозумінням". Загально підозрівають, що арешт і допит американського кореспондента був зумисно заарганжований сирійцями для постраху для інших кореспондентів з демократичних країн, які перебувають на Близькому Сході. Після звільнення Е. Скіоліно мала зустріч з амбасадором ЗСА Вілліямом Л. Іґлтоном й іншими офіційними особами амбасади.

ЗАСТУПНИК ДЕРЖАВНОГО секретаря ЗСА для справ Близького Сходу Ричард В. Мирфі продовжує переговори в Европі з королем Йорданії Гуссейном і прем'єр-міністром ізраїльського уряду Шимоном Перезом Обидва лідери перебувають тепер в Західній Европі. Европейські уряди мають чимало клопоту з відвідинами згаданих лідерів з огляду на погрози терористів проти Гуссейна і Ш. Переза. Лондонська поліція і Скотлан Ярд мали повні руки праці під час перебування Гуссейна в Лондоні, а скандинавські країни, у яких тепер перебуває прем'єр Ізраїля, змобілізували цілу армію уніформованих і тайних поліціянтів, щоб до здійснення погроз палестинських екстремістів вбити прем'єра не дійшло. Р. Мирфі, виконуючи місію Адміністрації президента Рональда Регена, хоче поновити розмови про конференцію у справі замирення на Близькому Сході, не зважаючи на не дуже сприятливу атмосферу в світі.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ліванського уряду Рашід Карамі, не зважаючи на його раніші заяви льояльности до президента Аміна Гемасля, християнина, виступив із котроверсійною заявою, очевидно не узгідненою з більшістю членів уряду, у якій він пропонує змінити цілу політичну систему в Лівані, включно з негайною ліквідацією привілеїв і домінації християнської армії і міліції. Натякаючи мабуть на президента А. Гемасля, Карамі говорить про „партійних осіб в уряді", що на його думку є помилкою. Заява Карамі є дуже характеристична з в'язку з назріваючими змінами і більшого впливів Сирії на підтримуваних нею мусульманських груп в Лівані. Проти А. Гемасля виступили також лідери мусульманських груп Набіг Беррі, Валід Джумблят та інші.

УРЯД ПІВДЕННОЇ АФРИКИ, не зважаючи на неспокої в країні, продовжує вести свою расову політику апартеїду і жорстоко розправляється з активними чорними революціонерами. В місцевості Дельмас розпочався тепер політичний процес над 22-ма чорними дисидентами, яким уряд закидає вбивства, тероризування білих громадян ПАР і намагання змінити політичну систему в країні при допомозі сили. Таке обвинувачення звичайно карається смертю в Південній Африці тимбільше, що там все ще існує вийнятковий стан, а на вулицях багатьох міст відбуваються, майже кожного дня, масові політичні демонстрації.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members, $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Усмішки для Японії і далі окупація

На Ялтинській конференції з лютого 1945 року, коли гітлерівський Третій Райх вкритий уже руїнами в буквальному розумінні цього слова, Френклін Делано Рузвелт з легкої руки, без ніякої логічної причини погодився, щоби Совєтський Союз окупував чотири найбільше на північний захід висунені японські острови Курильського архіпелагу, ніби „за кару" для Японії і для рекомпенсати Совєтському Союзові, що зазнав у Другій світовій війні величезні втрати. Від того часу минуло поверх 40 років, але Совєтський Союз і Японія — це єдині колишні учасники Другої світової війни, які дотепер не мають мирового договору. Не мають його тому, що Японія раз-у-раз, за кожною спробою налагодити взаємини між тими державами, вимагає звороту своїх чотирьох островів, а Москва тримається прийнятої ще за Леніна засади: „Що моє — то це моє, а що твоє — то про це треба говорити".

Теперішній новий совєтський диктатор Міхаїл Ґорбачов вислав в минулому тижні до Токіо свого міністра закордонних справ Едварда Шеварднадзе, який на протязі п'ятиденного перебування в Японії поводився інакше, як його попередник Андрей Ґромико і нижчі ранґою совєтські достойники, що приїздили до Токіо задля „покращання відносин". Він був ввічливий, запевняв про мировий характер совєтської імперії, прославляв „успіх" Женевської конференції Ґорбачова і Роналда Реґена, але нарікав на впертість Реґена, що він хоче „змілітаризувати" космічний простір, намовляв державних мужів, щоби вони впливали на Реґена, щоби цей відмовився від отого свого пляну, та намагався переконати японські керівні кола, що пора підписати із СССР мировий договір. Але не поступився ані на крок у справі чотирьох японських островів, на яких ніколи не було ні одного московського автохтона.

Однак СССР, маючи у своїх руках ці острови — Кунашірі, Еторуфу, Шікотан і Ґабомай, мають насправді цілу Японію під своєю мілітарною контролею і перетворюють ці острови у бази, які запевняють йому військову перевагу на Тихому океані і в Океанії. Щоби ті відвідини совєтського міністра закордонних справ не скінчилися повною невдачею, рішено наслідувати згадану Женевську конференцію на вершинах: підписано спільну заяву, що будуть далі продовжуватися розмови націлені на підписання мирового договору, а тим часом підписано малозначні договори торговельного і митного характеру. Шеварднадзе запросив в імені Ґорбачова японського прем'єра Ясуґіро Накасоне до Москви, а той з черги запросив Міхаїла Ґорбачова до Токіо. Обидва вже погодились на обмін такими відвідинами. Це називається, що совєтський міністер закордонних справ, який перевів разом 10 годин на нарадах з японським контраґентом, мав „успіх" і так він заявив на пресовій конференції і так написано в совєтській пресі.

Насправді така заява-це блеф, бо ніякого успіху в совєтсько-японських переговорах не може бути, поки Москва не зверне загарбаних в Японії чотири її острови, невідємні частини Курильського архипелагу. Можна зрозуміти совєтську державно-партійну верхівку, що їй дійсно залежить на покращанні відносин з Японією. Радикальні реформи в капіталістичному дусі, що їх в Комуністичному Китаї успішно переводить тамошній диктатор Денґ затіснюють американсько-китайські відносини. Японія є одним із союзників Америки.

Політична, економічна й мілітарна „вісь" Вашінґтон-Пекін-Токіо — це смертельна загроза для СССР, який у випадку вибуху третьої світової війни мусів би вести її на два фронти, проти бльоку НАТО на заході і цієї „осі" на сході. Совєтський Союз своєю збройною силою перевищує і суходільний Китай і Японію. Але не перевищує їх економічним ані людським потенціялом, бо сам один суходільний Китай має кругло один більйон населення. Після розгрому американської фльоти Японією, зосередженої в Перл Гарборі 7-го грудня 1941 року виявилось, що економічний потенціял вирішний для долі війни. Америка відбудувала блискавичним темпом свою морську фльоту і виграла війну, ведену на двох фронтах. Виграла війну, але програла мир — допустивши СССР над Дунай і Велтаву та подарувавши Совєтському Союзові чотири японські острови. Цим Америка задокументувала свою прогру миру, яка мститься по нинішній день.

Степан Женецький

В АМЕРИЦІ ВИДАЮТЬ МОСКОВСЬКУ „ПРАВДУ"

В науці про воєнне мистецтво, говориться, що щоб перемогти ворога на полі бою — треба наперед добре його пізнати. Так задумали тепер чинити американці: переконавшись (нарешті!), що московська комуністична імперія є великою загрозою в першій мірі, самої Америки, а далі, й для цілого вільного світу, та що з нею раніше, чи пізніше, прийдеться американцям змагатися на полях бою — вони постановили добре її, цю імперію, пізнати, всебічно вивчити.

А щоб добре пізнати совєтських громадян і їхню імперію, яку Президент Америки назвав „імперією зла", американці заплянували видавати, чи вірніше передруковувати, в англійській мові, московський щоденник, офіційний орган Комуністичної Партії СССР, часопис „Правду". Цікаво при тому відмітити, що за це діло взявся, не американський Уряд, а, як, і пристало на клясичну країну приватної підприємчивости — приватна людина.

Нещодавно відомий і впливовий американський часопис, „Ню Йорк Таймс", подав вістку, що мешканець міста Сейнт Полу Чарлз Кокс, колишній видавець, проголосив, що він у скорому часі видаватиме в перекладі на англійську мову московську „Правду", яку висилатиме на протязі одного року всім урядовим аґенціям, бібліотекам, школам, в яких навчають політичні науки і мови, та приватним особам, за оплатою 630 дол річно.

Ч. Кокс сподіється, що він придбає відповідне число передплат. „Є (в Америці) велике зацікавлення російськими справами" — твердить видавець. Цей щоденник є докладним перекладом на англійську мову шість чи вісімсторінкового часопису „Правда".

Ця американська „Правда" яка вже почала виходити, не друкує бизнесових оголошень (московська „Правда" їх також не друкує), має цей сам формат, ці самі знімки „щасливих робітників" і такі самі крикливі наголовки, як „Піднесення бойовости комсомолу" тощо.

Та найголовніше, англійський переклад містить ті самі політичні повідомлення-повчання, задля яких „Правду" мусять читати всі студенти в СССР і члени комуністичної партії дома і за кордоном. Досі, щоб американські знавці совєтських справ і студенти могли це читати, мусіли знати російську мову.

Видавець Кокс заявив, що він не старався отримати дозвіл на видавання такого часопису у совєтських властей, ані не отримав від них заперечення в телефонічних розмовах у цій справі з Москвою.

„Ми плянуємо відкрити вікно до Росії, чого досі американці не робили", — сказав Кокс.

Кокс, який ніколи не відвідував Совєтського Союзу, каже, що думка видавати такий часопис, зародилася в нього після переходу на пенсію, та припадкових розмов з його сином, який також ніколи не бував в СССР, але студіював російську мову в каліфорнійському університеті.

Пізнавання ворога з його власних джерел

Зацікавлені цією справою знавці, твердять, що американцям треба багато вчитися, щоб пізнати Совєтський Союз. А що краще дає змогу пізнати росіян, як не читання англійського перекладу урядового часопису, який хоч не дає багато новин, але подає лиш такі, що є корисні для режиму.

На протязі 38 років американське видання „Сучасний перегляд совєтської преси", з осідком у Колюмбії, Огайо, давало тільки тижневі вибрані статті з „Правди" та інших совєтських публікацій за ціну 515 долярів річно. Видання Кокса є правдоподібно, єдиною публікацією, яка в англійському перекладі видає цілий часопис, в його оригінальному форматі. Американський видавець твердить, що враховуючи час, потрібний на пересилання йому примірника „Правди" з Москви, його переклад зможе появлятися правдоподібно, 10 дні пізніше, як оригінал.

Видавництво Кокса, під назвою „Об'єднані видавці", находиться при 2,408 Теріторіял Рд., у Сейнт Полі, вже наймає добрих пере-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДЕЯКА ПОДІБНІСТЬ

В передовиці під назвою „Активна допомога рухам спротиву") з 17-го грудня 1985 року) написано таке: „Уряд Реґена стоїть на принциповому становищі, що Палестинська Визвольна Організація мусить спершу визнати державність Ізраїля. Становище Америки правильне: як можна переговорювати про замирення в цілому обширі Близького Сходу з тими людьми, які все ще не виреклись становища, що Ізраїль треба зіштовхнути до Середземного моря?"

Дозвольте завважити до написаного таке: до 1945 року не було в Палестині більш як 50,000 жидів. Після війни европейські жиди стали хвилями заливати Палестину, з якої римляни виперли жидів ще у 1-му сторіччі. Під впливом сантименту до жидів із-за голокосту, Об'єднані Нації поділили Палестину: Ізраїлеві дісталась краща і більша частина, автохтонам палестинцям менша – західній берег Йордану і енклява Ґази. Палестинці боролись проти того і у війні 1967 року Ізраїль зайняв решту Палестини. Побиті мілітарно і свідомі, що їм приходиться в тому випадку боротись з ЗСА, їхній провід ПВО , а зокрема голова того проводу Ясір Арафат, давно погодились з думкою, що Ізраїль усадовлений у Палестині на все, і їм треба миритись.

Чого вимагають? Права на самовизначення на окупованій у 1967 році території. Вимагають, щоб Ізраїль визнав їхню національну ідентичність. Кажуть так: визнаймо себе взаємно рівночасно — Ізраїль палестинців за нарід, а ми леґітимність держави Ізраїля. Quid pro quo. Ізраїль переговорів не бажає, палестинців хоче випхати до Йорданії. То що залишається палестинцям, як викрикати погрози? І ми колись викрикували — „поляків за Сян", коли вони не визнавали нас за націю на нашій рідній землі, коли говорили про „почціви рускі людек", обмежували наші громадські права, в'язнили нас і т.д., бажаючи проковтнути нас.

Ситуація палестинців дуже подібна до колишньої нашої в Галичині. Як поляки не хотіли нам нічого дати і вживали всякі можливі засоби, щоб нас знищити, такий сам підхід має Ізраїль до цих двох мільйонів палестинців, які живуть нині під владою Ізраїля. Взаємна ненависть дійшла до вершка. Дивуватись., що в тій атмосфері одні одних хочуть винищити? Жиди викинули арабів до Йорданії, а араби жидів у море? Але це реторика. По стороні палестинців — це крик розпуки. А Ізраїль і Америка використовують цей крик, щоб не дійшло до переговорів, де Ізраїль мусів би визнати права палестинського народу.

Як на певному етапі наших змагань нам треба було вважати УГВР за репрезентанта нашого народу в переговорах з поляками, так нині нема іншого репрезентанта палестинців, як ПВО для переговорів з Ізраїлем. А цю організацію, яка, на жаль, має внутрішні проблеми (як мали ми колись у нутрі ОУН) наклеймлено як терористичну, бо це сприяє тенденції не переговорювати з палестинцями і не визнати їхню національну ідентичність.

Ми, які маємо за собою діяльність ОУН і УПА, повинні мати більш зрозуміння для долі палестинців. Вона схожа на нашу...

Микола Бараболяк

Риверсайд, Ілл.

Володимир Жила

ШЛЯХИ ВИХОВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ІНТЕЛІҐЕНЦІЇ

(Перевиданий роман О. Кобилянської „Апостол Черні")

У 1984 році Крайова Управа Комітету Українок Канади у 100-річчя Українського жіночого руху порадувала нас перевиданням останнього великого твору Ольги Кобилянської „Апостол черні". Працювати над ним письменниця почала ще перед Першою світовою війною. Появився він у двох книгах вперше 1926 року в празькому журналі „Нова Україна", а 1936 року вийшов у Львові окремим виданням в Бібліотеці „Діло", чч.: 5-6. Редакцію твору, на прохання письменниці, зробив дослідник її творчости Василь Сімович. Рецензована книга є передруком вищезгаданого львівського видання.

Нічого тут доводити, що таке видання вкрай потрібне для нашого часу, бо українські письменники-клясики своїми кращими творами не тільки у свій час вчили та виховували, а й тепер вчать і виховують. Пізнавальне і виховне значення літератури не зменшилося, а зросло й тому ніщо не може замінити клясичної літератури в загальному культурному розвитку, у формуванні світогляду, громадянських і інтимних почуттів та характеру української людини в розсіянні. В цих словах — вичерпна відповідь на питання про значення клясичної літератури, а в тому й появи „Апостола черні" для виховання нашого й прийдешніх поколінь.

В основі рецензованого роману лежать глибокі роздуми Кобилянської над шляхами виховування української інтеліґенції в умовах суспільно-громадського життя Буковини, другої половини XIX — початку XX сторіч, включаючи період Першої світової війни.

I.

Події твору складають для себе немов окрему добу, що охоплює три покоління: діди (жили й працювали, коли української інтеліґенції було мало й німецький та польський елементи легко поглинали українські маси своєю культурою, але вже тоді, як стверджує Кобилянська, „іноді й одно здорове національне зерно, хочби воно і на який непригожий ґрунт впало", не гинуло (I, стор. 149); батьки (їхні „великі почування, викликані життям, самі розширяли душу і самі поривали її з собою до великих діл..." (I, стор. 187); їхні діти вже українці тілом і душею, бо цього вимагає доба). І якщо в найстаршого покоління проявляється ще слабосилля й нерішучість, у середнього назріває уже почуття святого обов'язку „...не скривати ні перед ким для кусника хліба своєї національности... виконувати якунебудь працю, умову, чи професійну, так солідно, щоб їх за неї шанували як українців (I, стор. 184), то у молодшого — пристрасний порив у майбутнє через сьогоднішнє, яке вони творять і повсякденно утверджують.

Події самі по собі прості без помітної зовнішньої динаміки, змальовані реалістично, але в той же сам час мають сильні проблиски романтизму, що утверджується в діях героїв. У них романтичний патос, який виявляється різноманітними гранями в кожній особистості. Це люди, які не вміють плакати, бо їх „виховали не плакати, а бути твердими як залізо". Вони представники нового племени, яке завзято виступає проти онімеччення й опольщення, рятуючи надщерблену честь батька й діда капітана Юліяна Цезаревича.

Передача перстеня й рукопису історії роду молодому Цезаревичеві робить великий вплив на хід дії роману, читач відтепер до заключного акорду дивиться на усе із затамованим подихом. В чому ж секрет такого впливу на читача? Певне, насамперед у тому, що він спостерігає драму людських сердець, що повертаються до рідного кореня. Життя продовжується, але в своєму ході воно постійно оновлюється. У ньому переплітається трагічне й радісне, далеке й близьке, маловідоме й відоме, що його розкриває письменниця в ході вивчення глибинних процесів людської психіки.

Боротьба з руїнницькими діями Альфонса Альбінського - це окрема сторінка роману. Цей нікчемний поляк є творцем закулісної інтриги, що все більше загострюється з розвитком дії роману. Кульмінації вона досягає у сцені, в якій Альбінський і Юліян Цезаревич дискутують про Юліянове одруження з Дорою Вальде, внучкою цього ж Альбінського. Ця розмова заставляє читача не тільки глибше призадуматись, але й пережити її спільно з Дорою, що погодилась на неї, і не знає, чим воно закінчиться. Для кращого зрозуміння мистецького відтворення зацитуємо її кінцеву фазу: „Чи маєте ви, пане, поняття, що та дитина для мене значить? Скільки жури вона мені принесла, заки я зберіг її такою, якою ви її пізнали. А ви всі приходите сюди і робите свої рахунки, хочете мені її вирвати, останнє сонце моєї старости. Як я можу вам на слово повірити, що вона вам дорога? Ви, пане Цезаревич, гарна люна, добре вихована і характер ваш може без рисочки, як я це чув від людей, що вас знають і ви маєте в собі те, що рідко хто має: духову перевагу над своїм середовищем. І я був би гордий називати вас своїм внуком, сином чи як там, але для моєї Дори мені цього всього замало. Дайте поважний доказ вашої любови для неї, дайте якусь високу ціну, яку я від вас зажадаю. Я говорю твердо, але ясно. Я вам вироблю посаду, яку собі забажаєте, я сплачу всі ваші довги, бо Дора Вальде без мене це не всилі зробити, я вигладжу всі нерівности, що можуть бути перепоною у вашій військовій чи цивільній карієрі, ввесь мій, хоч і невеликий маєток припаде вам і її, але дайте лише заяву перед вінчанням, що зрікаєтеся своєї народности, перемінюєте ваше ім'я на моє і що ваші нащадки будуть його носити" (II, стор. 181-182);

Закінчення буде.

ПІВНІЧНА КОМУНІСТИЧНА Корея заявила устами своїх речників, що північно-корейські представники зірвуть всякі зв'язки з Південною Кореєю, бо вона, мовляв, далі веде „імперіялістичну політику на спілку із З'єднаними Стейтами Америки". Приводом до такої заяви було повідомлення в пресі про спільні південнокорейські і американські військові маневри, які, як відомо, відбуваються майже кожного року.

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКА відома автомобільна компанія Мерцедес також погодилася заплатити відшкодування тим робітникам, які були змушені гітлерівським режимом виконувати під час Другої світової війни невільничу працю на численних фабриках Мерцедесу.

Дописи з життя громад, установ, орґанізацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

МОЇ ПЕРШІ КРОКИ НА „ЗЕМЛІ ВАШІНҐТОНА"

Написав ВОЛОДИМИР БАРАГУРА

III.

Зараз першого вечора я попав у халепу. Форман — чорний, призначив мене під команду жінки — „форлейді". Маєш, бабо, радість! — подумав я собі. Одного жіночого „боса" маю вдома — рідну жінку, другого — на роботі... Форлейді була старша жінка, полька з третього покоління, яка доволі добре володіла польською мовою. Це була „баба з пекла родом". Не любила „ґрінорів", скидала на них найтяжчу працю, підглядала й доносила „босові". Інколи засідалася в кімнаті, де ми працювали, підслухувала нашу розмову й раптом, наче старовинна богиня з морської піни, виринала з-під бюрка чи скирти паперів. Щоб позбавити робітника праці, вистачало їй сказати: „Зголосіться завтра на офіс". Це було однозначне з втратою роботи, бо на „офісі" виплачували вам належну заробітну платню й дякували за послугу.

Я скоро визволився з-під бабської влади (принаймні в праці) і дістався під руку формана. Сталося це так. Працював у цьому самому будинку молодий мурин. Мав скінчену електротехнічну професійну школу, але не міг стати членом юнії, а членство було передумовою отримати працю за фахом. Тому покищо працював чистильником. Кілька разів мені довелося разом із ним працювати. Ми спільно вечеряли й ґуторили. Коло нього я краще навчився активної американсько-англійської мови. Він познайомив мене з деякими побутовими подробицями американського життя. Коли я про чорних говорив „ніґро" чи „блек мен", він звернув мені увагу, що це образливі назви і треба казати „калер мен". Тепер навпаки, негри називають себе „чорними" — „блек іс б'ютіфул". Вияснив мені різницю між св. Миколаєм і Санта Клосом, завдяки йому я прочитав чудову поему „Ніч під св. Миколая" Томаса Мура. Але найважливіше, що чорний форман призначав його на найлегшу роботу й найчастіше давав „овертайм". Мій молодий чорний приятель завжди пропонував мене на свого помічника. Давав мені теж поради, як викручуватися від праці, а проте мати опінію доброго працівника.

Працювало тут теж кілька українців — мій співтовариш у шуканні „джабу" Базьо, один старший громадянин із Наддніпрянщини, колишній адвокат, який пам'ятав царські часи, один старший пан з Галичини, невідомої мені професії, й одна пані-молодиця, як потім я довідався, шкільна товаришка моєї дружини. Добродій із Наддніпрянщини завжди мав дрібні конфлікти з добродієм із Галичини, але загалом ми жили мирно.

У передрі́здвяний час, коли по бюрах відбувалися „парті" і поміж людьми панував піднесений, дружній настрій, добродій із Наддніпрянщини умудрявся і ходив із бюра до бюра, ставав у порозі й вітався: „А туморов, Крісма́с, Крісма́с" з наголосом на останньому складі. Зате отримував „дрінки" і „тіпи".

З Базьом вийшла історія. Одного вечора він не з'явився на працю. Відсутність його продовжувалася. Тому, що в нас, новоприбулих, не було телефонів, трудно було порозуміватися між собою чи „кликати офіс". Одного вечора у будинку з'явився заступник головного „боса" і спитав мене, що з Базьом. Я сказав, що не знаю, але можу довідатися.

— Зробіть це обов'язково, справа важлива — попросив „бос".

Я пішов до Базьової хати і довідався правди. Критичного вечора він ішов до праці, на нього наїхало авто і зламало йому ногу. Амбулянс завіз його до шпиталю. Там зараз з'явився адвокат і запропонував випроцесувати відшкодування з розрахунком 50/50. Базьо отримав 500 долярів і став відразу „мільйонером!".

Я розказав його випадок „босові", не згадуючи нічого про можливість відшкодування, бо справа була щойно в процесі полагодження.

— Подивіться, які люди є! — викрикнув „бос". — До „офісу" прийшов якийсь ваш чоловік і сказав, що Базьо згинув від автового випадку й він міг би працювати на Базьовому місці...

Тому що за законом не вільно звільняти людини, коли вона хвора, Базьове місце було порожнє. Він потім прийшов на короткий час, але, мавши відшкодування, записався на якісь курси і отримав бюрову працю — не з „мапою" коло бюрка, а з пером за бюрком.

Продовження буде.

Студентська виставка в Сітон Голл

Український К'люб при Сітон Голл університеті в днях від 15-го листопада до 15-го грудня 1985 року влаштував виставку з української культури, історії та архітектури. Виставка увінчалась успіхом, була позитивно оцінена зі сторони університету та студенства. На фото вгорі—фраґмент з виставки.

У Маямі відзначено 60-ліття СУА

У неділю, 15-го грудня 1985 року заходом 17-го Відділу СУА ім. Олени Теліги в Маямі, Фла., відбулося в домівці Українсько-го-Американськоо Клюбу свято 60-ліття існування цієї організації.

Заля і сцена були прегарно прибрані трипільською керамікою, столи застелені білими скатертями. На вщерть заповнену залю гостей впроваджували союзянки в українських строях. Відчувався радісний святочний настрій. Не диво, це ж неповторне свято 60-ліття української жіночої організації СУА.

Свято відкрила голова 17-го Відділу Ірина Ракуш. Вона теплими словами привітала присутніх і пояснила значення свята. Культурно-освітня референтка Люба Кобрин провадила дальшою програмою. Хор 17-го Відділу відспівав гимн СУ-А. Отець парох провів молитву і поблагословив трапезу. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять Олени Лотоцької, співосновниці СУА, яка на протязі 25 літ очолювала і розбудувала Союз Українок Америки.

По обіді, який відбувся в милій атмосфері, — д-р А. Бойцун виголосила солідно опрацьований реферат, в якому з'ясувала значення і працю української жінки-союзянки. Вона насвітлила довгий шлях, яким українська жінка ступала 60 літ на еміґрації. Це є невсипущий труд за збереження української духовости, за її ідентичність, боротьба за українську людину, щоб не потонула в чужому морі. В цій цілі українська жінка розвинула багатогранну працю в аспекті організаційному, харитативному, культурно-освітньому, стипендійному і т.д. Шістдесять літ — це довгий шлях, яким українська союзянка провадить суспільність крізь приманливий добробут до рідних порогів вільної батьківщини, яка вже в найближчому часі може потребувати нашої допомоги.

Після реферата розпочалася мистецька частина. Дуже миле враження зробила поява Ольги Павлової, яка давніше не раз виступала на наших імпрезах. Тепер вона акомпаньювала своїй дочці до в'язанки українських пісень — „Цвітка дрібная" та інші. Присутні нагородили їх довгими оплесками. Як наддаток Ольга Шейфер проспівала народну пісню „Буковина", присвятивши її трьом священикам, присутнім на залі і своєму дідові о. Божикові, який походив з Буковини.

Мґр Сперкач відіграв на піяно в'язанку популярних українських пісень. Великий ентузіязм викликав виступ професора-скрипаля Володимира Третяка. Він заграв фантазію на тему пісні „Ой, співаночки мої". Рясним оплескам і окликам: „браво, біс" не було кінця.

Молоді танцюристи в гуцульських строях прегарним танком закінчили мистецьку частину. Треба зазначити, що ця молодь — це діти третього покоління, які кріпко тримаються своєї церкви, обряду і української громади.

Подякою гостям і виконанням українського гимну закінчено святкування.

З цієї нагоди передано 400 дол. на фонд ім. Олени Лотоцької при централі СУА.

Теодозія Дурбак

Імпозантна виставка скульптури О. Дяченко-Кочман

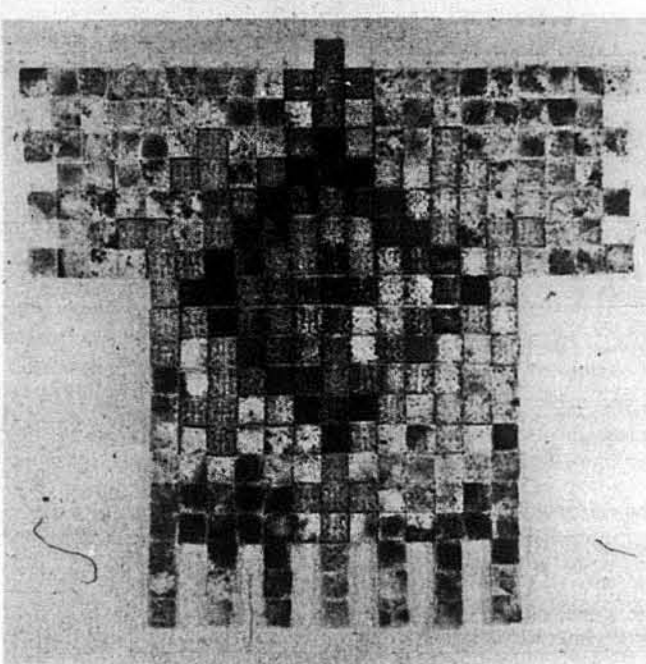
Український Інститут Модерного Мистецтва в Чикаго пишається своїм найновішим здобутком, бо в своїх просторих приміщеннях вже від 15-го листопада 1985 року виставляв найновіші, монументальні скульптури Олександри Дяченко-Кочман, яка живе у Чикаго і постійно зростає у своїй мистецькій творчости. В тих днях, кожний, хто заходив до Інституту, зразу здав собі справу, що він став „лицем в лице" з мистецтвом у його найчистішій і найкращій формі та монументальній величі, хоч останні Лесині твори не мають вибагливих форм, а радше вражають надзвичайною простотою.

Зате ориґінальність і історичне, архаїчне забарвлення та неповторність їхніх форм показують нам надзвичайні вальори і спроможності мисткині справді великого розмаху. Мисткині, що постійно шукає все нових форм вислову у своїй улюбленій глиняно-кам'яній скульптурі. Тож не дивно, що відкриття Лесиної виставки було не абиякою подією в нашому великому Чикаго і зібрало біля 300 гостей, українців і чужинців зацікавлених її творчістю і мистецтвом.

Входячи на залю, відвідувачі затримувались біля дверей і захопленим та дещо здивованим зором огортали незвичайну виставку, елегантні і з великим мистецьким смаком розташовані експонати, що були розміщені начебто групами, за своїм жанром. Деякі з них, як „Княгиня Ольга", „Скитське весілля" чи „Королівське тріо", розставлені на спеціяльному підвищенні, чи радше колонах, зразу вказували на історичну велич даної епохи. Інші, як „Троє цього самого роду" чи „Зачарований ліс" вражали і застановлювали своїм концептом і розв'язкою композиції та кольоритом. На стінах красувалися величезні розміром керамічні пано, скомпоновані із великої кількости малого розміру кафельок, сполучених скрученим мідяним дротом. Тут ми побачили „Американську пустиню" — триптих, „Африканські краєвиди" і „Церемоніяльні ризи князя Володимира", на яких я дещо довше затримаюся.

Мисткиня О. Дяченко-Кочман за працею.

„Церемоніяльна риза св. Володимира."

Жадне з мистецтв не розвивається без виразного усвідомлення свого минулого. Як мені відомо, Леся залюбки заглиблюється в довідках про наше минуле і до своїх історичних творів старанно досліджує дану епоху з її мистецькими проявами і технікою виконання. Це торкається спеціяльно старовинної кераміки.

Минулого року старанням Сестрицтва Покрова Пресвятої Богородиці при храмі свв. Володимира і Ольги в Чикаго відбувся надзвичайно цікавий вечір — „На княжому дворі". Очевидно, що було тут і моделювання старовинної княжої ноші, і прекрасна доповідь Оксани Бризгун-Соколик, але одним з найважливіших складових елементів вечора була виставка виробів і посуду Княжої доби, виконана нашими місцевими мистцями, а зокрема Лесею Дяченко-Кочман, яка не тільки присвятила багато часу для виготовлення репліки керамічних кафель і посуду, знайдених під церквою св. Володимира в Києві, що датується з XI століття, але присвятила багато часу на солідне дослідження цілої епохи. Вона також виготовила спеціяльні стінні плякати, що на підставі мап і точних описів доказували правдивість її розшуків за історичною автентичністю.

І якраз ця її велика повага до нашого славного історичного минулого позначилась на величавих своєю формою, виконанням і змістом святкових „Цермоніяльних ризах князя Володимира". Кожна кафелька величезного пано, прикрашена узором візантійського характеру або природною поверхнею випаленої глини. Цілість пано є сіро-синьо-золотого кольориту і своєю формою нагадує хрест. Імпозантний вигляд твору, а також його назва притягають увагу кожного глядача.

Та мене особисто найбільше вразила постать самої княгині Ольги, що здалека, навіть у відсутности черт лиця, своєю величчю начебто промовляє до зібраних, як велика імператорка Руси-України.

Тут я хочу ще раз підкреслити, що кожна окрема Лесина виставка була проявом нових видів мистецтва і творчих задумів незвичайної мисткині. Деякі витвори її творчої фантазії і працьовитих рук виглядають ніби вони пролежали тисячі літ в надрах матері Землі і були ділом наших пращурів, а інші так якби їх щойно витягнено з морського дна. І якраз в цьому полягає суть і глибина вислову талановитої мисткині.

А ця її виставка якраз начебто наголошувала, що скоро святкуватимемо наше християнське 1000-ліття і тому ось „Ризи" і „Княгиня Ольга" і „Королівське тріо".

На іншій стіні інституту висіли твори у формі чотирикутників, які нагадували графіку, що є однією з ділянок Лесиної творчости. Були ще величезні віяла, виконані японською старинною технікою випалювання „раку", оздоблені орнаментами поліхромії. Це „Забавки ґейш." Грайливість орнаменту і естетика його підбору показують також на те, що мисткиня сягнула і до вишивки, гафту і тканини, яких відбитку примістила на свіжій невипаленій глині. На виставці були ще й інші твори, які треба було конечно оглянути таки своїми власними очима. А багато бачило...І раділо успіхом великої мисткині і успіхом нашої цілої української спільноти, що породила митця такої високої кляси. Виставку оглянули сотні людей, а між ними учні багатьох чикаґських середніх шкіл, включно із „Розари Коледж", де Леся викладає мистецтво. Серед відвідувачів варто згадати японців, китайців, французів і голляндців, як рівнож американців, що прибули з інших стейтів Америки. Можна сміло сказати, що всі вони виходили з великою дозою захоплення, а може навіть і з своїми новими творчими намірами. Я хотіла б висловити думку, стару як світ, але завжди актуальну, яка невідклично показує нам, що час на місці не стоїть, а пливе і несе із собою нове, часто непередбачене...

Коли 20 років тому я вперше зустрілася із Лесею Кочман у „Садочку казок" при 29-му Відділі СУА, куди приводили ми своїх малят (я синів, а вона донечок), я ніколи не сподівалася, дивлячись на вродливу молодицю, що зустрічаю велику майбутню мисткиню, хоча вона вже тоді творила.

Але вже тоді я бачила в ній щось особливе, не догадуючися, що „воно таке", хоча дуже часто довго до неї приглядалася. Бо Леся притягала кожного своєю вродою, веселістю і дотепом, а навіть віяло від неї якоюсь чарівною свіжістю і дівочістю. Її очі завжди були чимось захоплені. Мабуть і тоді вона творила.

Недаром кажуть, що очі людини і її поведінка можуть про неї багато сказати. Але мені треба було іще зачекати декілька літ, щоб я сама довідалася, що Леся-таки справді мистець. Тоді я, як і інші, почала відвідувати її виставки, а навіть її майстерню, звідки почала приносити все нові мистецькі предмети, які давали мені так багато щастя і радости.

І щойно тоді я довідалася, що вона також малює: краєвиди, портрети і абстракти та розмальовує писанки. З неї також добрий графік. Але одинока глина полонила її і дала можливість безконечного розвитку її талантів на творчому шляху до слави. Бо Лесині твори знайшли загальне признання, починаючи від її перших спроб. Говорять про це численні рецензії наших і американських авторів, які з великим переконанням свідчать про її надзвичайну обдарованість. Вона ж бо не тільки здобула собі серця української спільноти, але й переможно промостила собі доріжку у чужому, американському суспільстві, де дає багато ориґінальних виставок, і серед численних американських мистців тріюмфально здобуває блиску чі нагороди. В своїй робітні, яка приміщується при 2310 Вест Чикаго авеню, вона зберігає велику в'язанку різнокольорових стрічок, які золотистими буквами вказують, що вона одержувала здебільша перші місця.

Вона також творить для американських корпорацій. І насувається на думку настирливе питання, на яке мені годі відповісти: чи і ті її монументальні скульптури також підуть в чужі руки і будуть прикрасою чужих нам духово американських підприємств, установ і корпорацій? Чи підуть туди „Княгиня Ольга", „Володимирові ризи" і „Королівське тріо"?

Таж наша українська громада давно вже має досить своїх власних підприємств, що з приємністю повинні б стати меценатами творів українських мистців. Та де їх шукати, охочих?

Але я не хочу піддаватися безнадійно - песимістичному настроєві, бо є в мене чудова відрадна новина, яка повинна зворушити серця всіх наших чикаґських мистців, а особливо нашої свідомої молоді.

Віддавна вже в нашому Чикаго відчувається пекучий брак культурного центру чи Дому культури, де б наша українська молодь могла вільно сходитися і виростати в дружній культурній атмосфері, де могли б знайти приміщення для гуртків своїх зацікавлень, де наші мистці могли б частіше зустрічатися і набиратися творчої наснаги у власних проявах творчости, де б їхні характери і вдачі могли себе краще зрозуміти в товаристві своїх духових колег, яким дорога справа мистецтва, справа їхньої творчої майбутности і якнайкращого артистичного вислову в тій ділянці, що їм найкраще відповідає. Бо тільки в такій атмосфері справжній мистець може улосконалювати себе без зайвої втрати часу. І тільки в такій атмосфері ми можемо сподіватися відродження нашої нації на чужому, але під майже кожним оглядом сприятливому нам ґрунті.

І тут я хочу поділитися з читачами нашої „Свободи" вісткою, що має стати вістуном великої і радісної ваги для метрополітального Чикаго. А ця вістка каже, що при Божій і людській помочі, заходами парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаго, незабаром має розпочатися будова великого Культурного Центру, що має стати гідним пам'ятником відзначення святкувань з нагоди Тисячоліття Хрищення Руси-України.

Ось де, на мою думку, повинні знайти своє місце Лесині перлини.

Олександра Мудра

Вони радо пішли за Христом

В неділю, 12-го січня ц.р., парафіяни церкви Чесного Христа в Асторії, Н.Й., були свідками рідкісного торжества. Цього дня двох студентів, що минулого року приїхали з Бразилії до манастиря св. Йосафата в Ґлен Ков, Н.Й., прийняли чернечу рясу чину св. Василія Великого.

Обряд чернечих облечин, що відбувся на Службі Божій, був зворушливий. Прийшли кандидати у своїй цивільній одежі, лягли хрестом перед престолом і після молитви встали та на колінах просили протоігумена о. Юліяна Катрія, ЧСВВ, щоб зволив одягнути їх в чернечу рясу і прийняти на новіціят Отців Василіян у Ґлен Ков. Отець протоігумен подав їм посвячені ряси, вони відійшли до захристії, там одягнулися і вернулися уже в монаших рясах. Потім о. протоігумен ще вручив їм монаший каптур, хрест і вервицю. Інші семінаристи й новаки з Ґлен Ков гарно співали під час Св. Літургії і чернечих облечин. Парафіяни і гості вщерть виповнили Божий храм і з великою увагою слідкували за обрядом облечин, що його багато з них бачили перший раз у житті.

Після облечин о. протоігумен мав проповідь про духовні покликання. Він найперше згадав про великий брак покликань у нашій Церкві на священиків, монахів і монахинь, а опісля вказав на головну причину того браку, що нею є дух матеріялізму наших часів. Дух матеріялізму це наскрізь матеріялістичний підхід до життя, що все бере тільки під кутом власної вигоди, приємности і грошей. Він убиває всякий ідеал і в зародку нищить покликання до духовного стану. Дух матеріялізму це наче духовних рак, бо де він опанує душу, там завмирає дух жертви й посвяти, завмирає любов до Бога і ближнього, завмирає любов до своєї Церкви й народу. Тільки у великій вірі і любові до Бога родяться великі геройські душі, що готові на жертву і службу для своєї Церкви й народу. Папа Пій XII сказав такі знаменні слова: „Любов до Бога й батьківщини — це дві найбільші любови кожної шляхетної душі".

Отець протоігумен говорив, що як без вірних нема Церкви, так і без священиків нема Церкви, нема Св. Тайн, Св. Літургії. Без священиків може бути загроже не майбутнє нашої Церкви поза рідним краєм. І кожний з нас потребує священика. Тому й на вірних лежить обов'язок брати участь у справі покликань. Вірні найперше зобов'язані молитися за духовні покликання. Ісус Христос каже: „Просіть Господа жнив, щоб послав робітників на свої жнива" (Лк.10,2). Бог хоче дати нам покликання, але Він хоче також, щоб ми Його просили. І від нашої сталої, ревної молитви залежать наші майбутні покликання до духовного стану. Добра молитва чуда творить. Добрі християнські батьки моляться за покликання своїх дітей.

Дальшим обов'язком вірних є в міру спроможности фінансово помагати нашим епархіяльним і монашим духовним семінаріям, бо сьогодні виховання священика дуже дорого коштує.

Вже від кількох літ Отці Василіяни в Америці власним коштом спроваджують наших хлопців з Бразилії, що бажають бути священиками для нашої Церкви в Америці, і їх виховують. Тепер мають Отці Василіяни в манастирі св. Йосафата в Ґлен Ков десять семінаристів і в Римі на богословії десять питомців.

Щиро дякував о. протоігумен усім добродіям за їхні пожертви на Залізний Фонд Виховання, що його кілька років тому основували Отці Василіяни в Америці, щоб з відсотків того фонду можна було оплачувати виховання молодих священиків. І Богу дякувати, наші вірні надають цій справі великого зрозуміння. Вже багато наших родин чи поодиноких осіб звідусіль щедро склали свої дари на ту ціль. Деякі родини навіть взяли на себе виховання одного священика, який буде їхнім прибраним сином. Інші зобов'язуються давати свої пожертви відповідними датками місячно, річно чи одноразово. Ще інші у своїх тестаментах пам'ятають про Фонд Виховання Отців Василіян в Америці. Усім своїм добродіям Отці Василіяни вдячні за кожну пожертву, у манастирах вони моляться за своїх добродіїв — живих чи померлих і правлять за них Служби Божі.

Немає сумніву, що всі ми любимо свою Церкву й нарід, тож покажімо ту нашу любов ділом і радо жертвуймо на виховання молодих священиків.

У справі інформацій щодо покликання на священиків чи братів у Чині Св. Василія Великого, а також у справі відправи Служб Божих, Григоріянок та пожертв на Залізний Фонд Виховання, просять писати чи кликати на адресу: Order of St. Basil the Great, 31-12, 30th St., Long Island City, N.Y. 11106; tel: (718) 278-6622.

В Америці...

(Закінчення зі стор. 2)

кладачів і друкарів. Рівно ж вже проходить збирання передплат. Видавець не виявив, скільки вже придбано передплатників, або скільки їх треба буде придбати, щоб можна було почати видавати часопис. Одначе він уже виявив, що часопис появляється уже від грудня минулого року.

„Це цілком нова ідея, — заявив видавець, — подібно, як публікація словника. Ви знаєте, що це важливий продукт, але не знаєте, який буде збут на нього".

Кокс, який оцінює своє власне мовне знання до вміння прочитати карту страв по-французьки і еспанськи, каже, що його основними клієнтами будуть науковці і студенти. Але він каже, що несподівано багато зголосилося на передплатників, звичайних людей.

Передплатники отримують тижневі посилки поштою другої кляси, по сім випусків. Вони теж отримують мікрофільмовані примірники і індекси. Видавництво теж висилає посилки по 30 примірників кожної середи для спеціяльних кляс, щоб обговорювати їх тижнево.

Переклади статтей є точні, —запевняє Кокс. Ми не змінюємо і не справляємо мову, чи граматику. На домагання друкарів, щоб уживати кращий папір, як його має московська „Правда", Кокс відповів: Ні, ми будемо вживати такий самий папір, як його вживають у Москві".

Є також можливість, що Видавництво буде друкувати „Правду" в інших мовах, але це пісня майбутнього.

* * *

До цієї досить незвичайної вістки від себе додамо таку заввагу: в Америці не тільки що можна й вільно передплачувати, читати і поширювати всі совєтські часописи, журнали та книжки і американські власті цього не забороняють, нікого за це не карають і не переслідують. Ба, що більше: американці навіть, як це бачимо з повищої новинки, передруковують цілу московську „Правду" в англійській мові, щоб зробити її доступною для американського загалу, а це значить, що американці самі улегшують поширювати московсько-комуністичну пропаганду у своїй країні! І американський Уряд не боїться цієї совєтської пропаґанди!!

А як представляється ця справа у комуністичному царстві, Совєтському Союзі? Там заборонено виписувати закордонні часописи, та журнали, чи продавати їх у книгарнях, чи газетних станицях. Совєтсько-московські ватажки навіть наших, українських, еміґраційних часописів і журналів не допускають до своєї комуно-московської тюрми народів, бо бояться, щоб люди не довідувалися з них правди про Україну і про вільний світ. Від туристів, які відвідують Совєтський Союз, під час прикордонних перевірок, відбирають всі часописи, журнали та книжки, з молитовниками включно. А про це, щоб у Совєтському Союзі було дозволено приватній людині, видавати якийсь часопис московською мовою, і поширювати його вільно поміж громадянами СССР, то це просто немислиме!

То якою великою брехнею є хвалькуваті слова у популярній совєтській пісні, де співається: „Я другой такой страни незнаю, Где так вольно дишет человек.."

Справді, такої другої зневоленої і забріханої країни, як червона московська тюрма народів, немає на світі.

Редагує Омелян Твардовський

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

Десять найкращих спортовців за 1985 рік

Згідно з підсумками традиційної читацької анкети київської „Спортивної Гавети", до десятки найкращих спортовців України, що добилися в СССР та на міжнародній арені вагомих успіхів у 1985 році, вибрані: Сергій Бубка, з Донецька, легка атлетика; Оксана Омелянчик з Києва, спортова гімнастика; Олег Протасов з Дніпропетровська, копаний м'яч; Рудольф Поварніцин з Києва, легка атлетика; Олександер Якубкін з Донецька, бокс; Анатолій Дем'яненко з Києва, копаний м'яч; Олег Блохін з Києва; копаний м'яч; Сергій Бєлоглазів з Києва, вільна боротьба; Нателлі Красник з Борисполя, гаківка на траві; Ольга Владикіна з Ворошиловграда, легка атлетика;

Найкращі змагуни України в копаному м'ячі

Згідно із затвердженням Федерації футболу України, до списка 33-ох найкращих змагунів в копаному м'ячі ввійшли:

Воротарі: М. Михайлів (Київ „Динамо"), С. Краковський (Дніпропетровське „Дніпро") і В. Єлінкас (Донецький „Шахтар").

Оборонці: праві — А. Баль (Київ „Динамо"), С. Башкиров (Дніпропетровське „Дніпро"), О. Варнавський (Донецький „Шахтар"), задні центральні оборонці — С. Балтача (Київ „Динамо"), І. Вишневський (Дніпропетровське „Дніпро"), В. Плоксина (Одеса „Чорноморець"), передні центральні — О. Кузнецов (Київ „Динамо"), С. Пучков (Дніпропетровське „Дніпро"), О. Сопко (Донецький „Шахтар"), ліві — А. Дем'яненко (Київ „Динамо"), О. Лисенко (Дніпропетровське „Дніпро"), В. Іщак (Одеса „Чорноморець").

Помічники: Г. Литовченко (Дніпропетровське „Дніпро"). І. Яремчук (Київ „Динамо"), І. Юрченко (Одеса „Чорноморець"), В. Безсонів (Київ „Динамо"), Я. Лендєл (Львів „Карпати"), В. Євтушенко (Київ „Динамо"), О. Протасов (Дніпропетровське „Дніпро"), Ю. Тарасов (Харків „Металіст"), О. Таран (Діпропетровське „Дніпро"), О. Блохін (Київ „Динамо"), В. Грачов (Донецький „Шахтар") і І. Бєланов (Київ „Динамо").

Українці між 44 найкращими в СССР

Президія Федерації футболу СССР затвердила список 33-ох найкращих змагунів копаного м'яча, до якого з українців ввійшли: М. Михайлів, воротар, з Києва, С. Краковський, воротар з Дніпропетровська; С. Балтача, оборонець з Києва; С. Пучков, оборонець з Дніпропетровська; О. Кузнецов, оборонець з Києва; А. Демяненко, оборонець з Києва, Г. Литовченко, помічник з Дніпропетровська; І. Яремчук, помічник з Києва, уродженець Закарпаття; В. Безсонів, помічник з Києва; В. Рац, помічник з Києва, уродженець Закарпаття; О. Протасов, напасник з Дніпропетровська; І. Бєланов, напасник з Києва; О. Заварів, напасник, з Києва; В. Пасулько, напасник, з Одеси; О. Блохін, напасник, з Києва, це його чотирнадцятий вибір, що являється рекордовим.

З російських клюбів ввійшло тільки 12-ть змагунів, решта — чотири білоруси і по одному грузин і литовець. Велика більшість згаданих українських змагунів буде включена до збірної СССР, що братиме участь у світовому чемпіонаті в Мехіко.

Згідно з календарем змагань, збірна СССР гратиме 5-го червня ц.р., із збірною Мадярщини в місті Ірапуато; 5-го червня із збірною Франції в місті Леон, і 9-го червня із збірною Канади, також в Ірапуато. Дві збірні, що займуть кращі місця, ввійдуть до чергової рунди 1/8 фіналу чемпіонату світу.

Вищеподаний склад українських змагунів повинен би мати право репрезентувати українську СССР, що формально є членом ООН. Одначе, російські імперіялісти хитро-мудро при байдужості ФІФА, матимуть на цьогорічному світовому чемпіонаті знову збірну — інтренаціональну.

В той час, як українські таланти будуть змушені репрезентувати в Мехіко тюрму народів — СССР, тобто Росію, між 24-ма збірними, які змагатимуться за чемпіонат світу, збірні таких країн як Південна Корея, Ірак, Альжир, Північна Ірляндія, Шотляндія, Марокко і згадана вже Канада. Більшість — це колишні кольонії — Шотляндія і Північна Ірляндія не є самостійними державами.

Київський „Сокіл" в ЗСА

Наприкінці грудня 1985 року прибув на турне до ЗСА київський гокейовий клюб „Сокіл", який у вищій лізі СССР займає четверте місце на всіх 12 клюбів. В той час як два інші клюби — ЦСКА (фактично збірна СССР) і московське „Динамо" — в своїх турне змагалися з професійними клюбами в ЗСА і Канаді, „молодшим братам" з Києва, — спортові політурки зорганізували зустрічі з університетськими клюбами, тобто, із слабими суперниками. В перших змаганнях з університетським клюбом в стейті Мейн киявляни виграли двоциферним вислідом 11:1. В чергових зустрічах „Сокіл" переміг: дружину Бостонського університету 5:1, Ґановер в стейті Ню Гемпшир 11:5 і Берднігтон у Вермонті 9:2.

ЦСКА (збірна СССР) перемогла Едмонтон і Монтреаль, зазнала поразки з Квебеком і ремісувала в Сейнт Луїсі. Московське „Динамо" зазнало поразки в Калгарі і здобуло перемогу в Бостоні.

(от)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 24-го СІЧНЯ 1986 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-го Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Проситься членів вплачувати чл. вкладки на зборах. Приєднуйте нових членів до УНС. — В. Марущак, рек. секр.

СУБОТА, 8-го ЛЮТОГО 1986 р.

Асторія, Н. Й. Звичайні місячні збори Б-ва св. Миколая — 5-ий Відд., о год. 5-ій по пол. в церковному приміщенні при 37-09 31-ша Авеню. Після полагодження усіх формальностей і вислухання звітів управи, відбудеться вибір делеґатів на 31-шу Конвенцію УНС. Проситься членів прибути на збори. — В. Левенець, гол., М. Хоманчук, секр.

НЕДІЛЯ, 9-го ЛЮТОГО 1986 р.

Міннеаполіс, Мінн. Річні збори 385-го Відд., о год. 4-ій по пол. в Українськім Центрі. На порядку нарад: звіти членів Управи, дискусія над звітами і вибір нової Управи на 1986 рік. Також вибір двох делеґатів на 31-шу Конвенцію УНС. По зборах спільна перекуска. Присутність всіх членів є обов'язкова. — Управа.

Джерзі Сиyі, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва „Поступовий Клюб" 70-ий Відд., о год. 3-ій по пол. в УНДомі в Джерзі Сиbі, з таким порядком: звіт з діяльности уступаючої Управи, вибір нової Управи і К. Комісії. В разі неприявности відповідної кількости членів, Загальні збори відбудуться одну годину пізніше при кожній кількости членів. Проситься прийти членів, щоб вирівняти вкладки. Після загальних зборів будуть Місячні на вибір делеґата на 31 Конфенцію УНС. — С. Білик, гол., М. Шеремета, секр.

НЕДІЛЯ, 16-го ЛЮТОГО 1986 р.

Чикаґо, Ілл. Звичайні збори Б-ва свв. Петра і Павла — 220 Відд., о год. 3-ій по пол. у залі церкви Рождества Преч. Діви Марії, 4952 S. Paulina St. Проситься всіх членів взяти участь. Ґеновефа М. Блідий, секр.

Омаґа, Небраска. Річні загальні збори Т-ва „Згода" 354-го Відд., о год. 11-ій ранку в залі Укр. Кат. Церкви, 2301 Савт 16 та вул. На порядку звіти Управи та К. Комісії та вибір нової Управи на 1986 р., як також вибір делеґата на 31-шу Конвенцію УНС. Просимо усіх членів прибути на збори. — Управа.

Чикаґо, Ілл. Річні загальні збори Б-ва св. Стефана 221-го Відд., о год. 1-ій по пол. в кол. Домі УНСоюзу при 845 Вестерн вул., а теперішньому Домі Українського Музею. Управа запрошує всіх членів прибути. — Управа.

Денвер, Кольо. Річні збори Т-ва ім. Лесі Українки 226-го Відд., о год. 11:30 ранку, після Служби Божої в приміщенні Укр. Кат. Церкви, при вул. Шошон і 41-ій Авеню. Після Річних зборів відбудуться Місячні для вибору конвенційного делеґата. Усіх пленів проситься прибути. — Управа Відділу.

Ньюарк, Н. Дж. Річні загальні збори 27-го Відд., о год. 12:30 по пол. у домівці Чорноморської Січі, 680 Сенфорд Аве. На порядку: звіти Управи, вибір урядовців на 1986 р. та вибір делеґата й заступника на 31-шу Конвенцію УНС. Проситься про численну участь. — О. Лісевич, гол., Р. Лапичак, секр.

Менвілл, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 349 Відд., о год. 2-ій по пол. в церковній залі св. Михаїла, Схід Третя вул. На порядку: звіти уступаючої Управи, дискусія над звітами та вибір нової Управи на 1986 р. Зараз після Річних зборів відбудуться звичайні для вибору делеґата і заступника на 31-шу Конвенцію УНС. Проситься всіх членів взяти участь у зборах. — М. Захарко, секр.

Редінґ, Па. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 48-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в залі Українського Горожанського Клюбу при 542 Савт 7-ма вул., Редінґ, Па. На порядку: відкриття, відчитання протоколу з минулих річних зборів, звіти членів Управи і К. Комісії, дискусія над звітами, уділення абсолюторії уступаючій Управі, вибір Управи і К. Комісії на біжучий 1986 р., побажання, закриття. Після Річних зборів відбудуться звичайні місячні для вибору делеґата на 31-шу Конвенцію УНС. Проситься всіх членів взяти участь в нарадах. — М. Дубик, гол., С. Івасєчко, секр.

В Чикаґо...

(Закінчення зі стор. 1)

сом Різдва Спасителя, як теж читав стихири Різдвяної Літургії.

Присутнім на концерті був Владика Іннокентій Лотоцький, ЧСВВ, парох катедри о. Володимир Климчук й усі катедральні отці. Концерт відкрив о. Андрій Шагала, ЧСВВ, а на закінчення промовив до присутніх о. В. Климчук. Голова катедрального хору „Славута" Ореста Ткачук подякувала всім за участь, звертаючись з подякою в англійській мові до гостей неукраїнців.

Після концертів, як у церкві св. Йосифа, так і в катедрі, відбулася товариська зустріч при каві й солодкім.

Провід хору й диригенти плянують і в майбутньому організувати такі духовні концерти в рамках підготови до Ювилею Тисячоліття Християнства в Україні.

Екзарх...

(Закінчення зі стор. 1)

тепер політики детанту митрополит Філярет проповідує співрацю між Церквами, націями, державами і людьми у всьому світі, нібито в дусі декларації Об'єднаних Націй, метою якої є наблизити світ до миру і мирних ініціятив „нашої батьківщини".

Знавці підсовєтської проблематики у світі і західні дипломати в Москві вважають і раніше вважали всякі звернення урядової РПЦеркви ще одним кільцем в ланцюгу совєтської пропаганди.

ПРАВИЛЬНЕ ЧИСЛО ТЕЛЕФОНУ

У платноу оголошенні українського бюра подорожей Марійки Гельбіг (Scope Travel, Inc.), яке появилось у „Свободі" з п'ятниці, 17-го січня ц.р., було подано неправильне число безплатного телефону. Правильне число цього телефону є: 1-800-242-7267. — Ред.